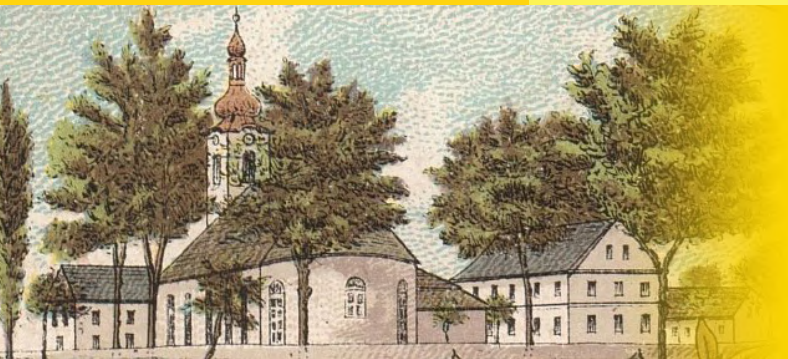

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a. v. • leden - březen 2022 • cena 20 Kč

Únor ve znamení dorostových aktivit

V letošním únorovém měsíci jsme s dorostem podnikli dvě důležité akce. První se konala 6. února, kdy u nás v kostele proběhla mládežová bohoslužba. Společně s dorostem jsme si připravili kratší program, čímž jsme obohatili nedělní bohoslužbu. Zazpívali jsme píseň, zamýšleli jsme se nad texty z Bible a četli zajímavý příběh. O víkend později, tedy 11. února, jsme s dorostem vyrazili na výlet do hor. Naším cílem bylo zdolat Lysou horu. Po náročném výšlapu a po zcela zasněžené cestě až na vrchol nás nahoře čekala zasloužená odměna: nádherný výhled do beskydské krajiny.

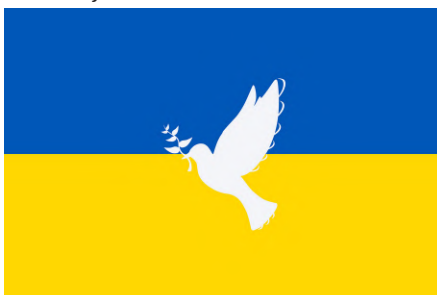
Někteří si v restauraci pochutnali na teplém jídle, jiní se zas pouze osvěžili a odpočinuli si. Po načerpání sil nás čekala nejlepší část výletu: sjezd z vrcholu na lopatách, což opravdu stálo za to. Avšak ne vždy byla cesta úplně příjemná, neboť jsme občas najeli na ostrý kámen, který vykukoval zpoza sněhu. Do našich domovů jsme dorazili unavení, ale šťastní. Na závěr dodejme, že únorové akce jsme si užili a těšíme se na další, které zase s dorostem podnikneme.

*Sjet „po zadku“ Lysou horu
od shora až téměř dolů
a přitom být stále spolu
byl perfektní nápad nejen našeho dorostu, ale i kapely
Olympic.*

– Matyáš Volný

Jsme v tom všichni spolu

Poslední dny nás ve všech médiích zahlcují děsivé zprávy, které se týkají války na Ukrajině. Naše srdce tyto události zasahují o to více, že se jedná o zemi, která není zas tak daleko od našich hranic a se kterou máme mnoho společného. Zamysleme se společně nad tím, co naši vlast s Ukrajinou spojuje. Kromě slovanské, a tedy kulturní vzájemnosti je třeba si připomenout, že právě tato země v 19. století poskytla zázemí pro tisíce Čechů, Slováků a Poláků, kteří

se tam přestěhovali za vidinou lepšího a svobodnějšího života. Zakládali prosperující hospodářství, úspěšné firmy a seznámili ukrajinský lid s dalšími druhy víry, včetně víry evangelické. V období první světové války se na Ukrajině vytvořily četné jednotky československých legií, které právě na této půdě vybojovaly své neslavnější bitvy, jakými byly bitva u Zborova (1917) a bitva u Bachmače (1918). V období první republiky se část Ukrajiny stala i součástí Čes-

koslovenska. Jednalo se sice o nevelikou, ale kulturně a přírodně rozmanitou Podkarpatskou Rus, která s námi zažila v období dvaceti let společného soužití nebývalý rozkvět. Právě Podkarpatská Rus neboli též jinak označována Zakarpatská Ukrajina se také stala námětem pro

vytvoření známého českého literárního díla z roku 1933 od Ivana Olbrachta *Nikola Šuhaj loupežník*. Provázanost mezi naší zemí a Ukrajinou se ukázala také v období druhé světové války, kde na území Ukrajiny českoslovenští vojáci bojovali a proslavili se v klíčových bitvách celého konfliktu, jakými byly bitva u Sokolova, bitva u Kyjeva, Charkova, Dněpru (1943) a mnoha dalších střetech. Na druhou stranu velká část sovětských vojáků osvobozujících Československo v roce 1945 byla ukrajinského původu a položila život za naši vlast. Nejen společná vítězství a úspěchy spojovaly v historii československý a ukrajinský lid, ale také bolest a utrpení. Připomeňme brutální vraždění československých, polských a ukrajinských občanů jak v období druhé světové války, tak v průběhu stalinských represí. Nyní znovu po dlouhých letech vypukla válka a znovu jsme v tom všichni spolu. Kromě toho, že mnozí z nás podporují ukrajinský lid finančně, materiálně a dalšími způsoby, tak rovněž můžeme podpořit Ukrajinu a její obyvatele jednou mocnou zbraní, a sice modlitbou o ukončení války a zavládnutí bratrské lásky mezi všemi národy a lidmi na světě.

Především pak mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. (Ko 3,14)

– Daniel Parchanský

Malé zastavení u jednoho z nejvýznamnějších Čechů Antonína Dvořáka – 3. díl

Antonín Dvořák po prvním roce ředitelování na newyorské konzervatoři plánoval prázdniny. Byl rozhodnut je prožít doma. Ani ne tak v Praze, ale spíše na Vysoké u Příbrami v rodinném letním sídle. V Americe mu chyběly čtyři malé děti, které zůstaly v Praze s babičkou. Jenže na prázdniny se po čtyřletém cestování těšil domů k rodičům i Josef Jan Kovařík. A ten měl také v plánu přesvědčit Mistra k čtyřměsíčnímu pobytu ve Spillville, své rodné vesnici, obývané už po čtyři generace českými vystěhovalci. Jak se ti dva seznámili? Dvořák na čerstvého absolventa pražské konzervatoře narazil při čtení anglických novin v obchodu s hudebninami. Prý mu je vytrhl z ruky a zabručel: „*Tak co, rudá tváři, uměj anglicky?*“ V radosti z nečekaného úlovku ho Dvořák přivlekl domů na škubánky a stanovil mu program: dopraví se s Dvořákovými do Ameriky, ale dříve na Vysokou „*učit ženské anglicky a sem tam opsat nějakou notičku*“. Kovařík se na vzdorování nezmohl. Dvořáka ctil, Otylka se mu líbila, kuchyně paní Anny byla excelentní. A z klepet Dvořákových už se nevysmekl. Ani nechtěl. Do států už se rozjel jako *tajemník pro veškerenstvo*. Podařilo se nemožné. Dvořákovy děti přepluly se sestrou paní Anny oceán. S touto událostí souvisí důležité sdělení. Dvořák napsal na poslední stranu partitury 9. symfonie Z Nového světa: „*Fine. Chvála Bohu! Dokončeno 24. května 1893 v 9 hodin ráno. Děti přijely do Southempon! Antonín Dvořák.*“

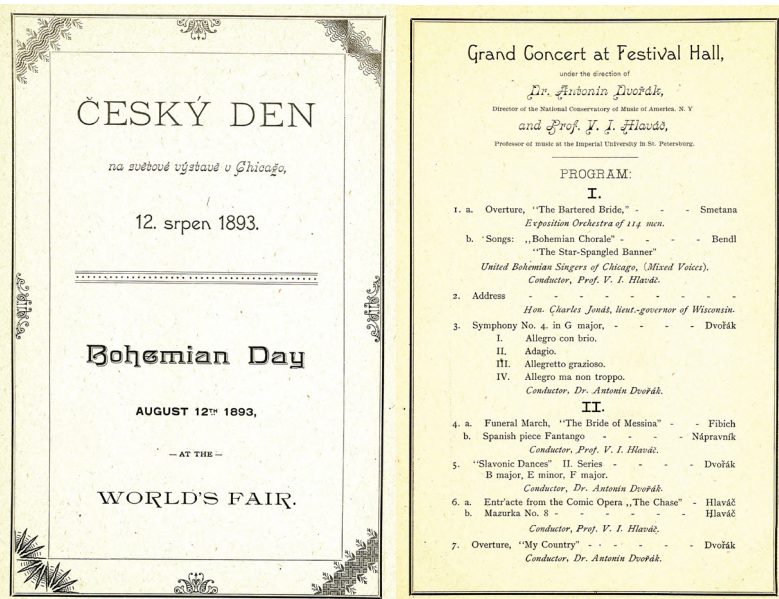
Rodina byla kompletní a mohla se vydat na dvoudenní cestu vlakem s parní lokomotivou, a to až do blízkosti Niagarských vodopádů. Obyvatelé Spillville si návštěvy z Čech velice vážili. Kovařík zbrcoval k pohotovosti rodiče a tím pádem celou vesnici. Krajané příslib návštěvy tak vzácné a slavné přijali jako vyznamenání. Připraven byl rozlehlý dům účelně vybavený pro pohodlný pobyt tak početné rodiny. Paní Anna byla vděčná za vybavenou kuchyni, vyřešilo se i Dvořákově rozladění, že v pracovně nemá klavír. Stačilo přestěhovat staré pianino ze školy. Za pár hodin bylo dobře naladěno obojí: klavír i Dvořák. A jak milé bylo pro skladatele zjištění, že i rodina pana Kovaříka, učitele a otce Josefa Jana, je velmi početná, a hlavně muzikantská. Dvořákovy hudební nápady se společně přehrávaly, Josef Jan, zvaný také Indián, měl povinnost rukopisy přepisovat, to „*aby se o prázdninách nenudil*“. Radostná hudba se ozývala ze školy, pozorný posluchač v ní zaznamenal i motivy večerních vystoupení Indiánů,

kteří různými bubínky a melodiemi lákali ke koupi svých bylinkových léků. V takové družné atmosféře vznikly kle-noty komorní hudby, hrané stále po celém světě: *Smyčcový kvartet F dur – Americký a Smyčcový kvintet Es dur*.

Po pilné práci – zasloužený odpočinek. Dvořákova rodi-na chodila na společné procházky, někdy je farář Bílý vozil kočárem do vzdálenějších českých osad. Však také Dvořák seděl každé ráno u varhan v místním kostele a pro vděč-né farníky hrál melodie, které jim připomínaly domov. Je možné, že právě tam se zrodila myšlenka, aby po návratu domů zakoupil nové varhany do třebského kostelíku, které o prázdninách ve Vysoké celá rodina navštěvovala. Dvo-řák už byl zámožný muž, ale bylo nutné pro tuto myšlenku získat i paní Annu, která myslela především na zajištění věna pro čtyři děvčátka. (Dvořák skutečně varhany za 800 zlatých zakoupil – „to jako poděkování Bohu, že se všichni šťastně vrátili domů.“ Žel v roce 1953 kostelík i s varhany lehl popelem.)

Večery patřily besedám se sousedy. Od nich se např. Dvořák dověděl, že po požáru Národního divadla byla uspo-řádána sbírka na znovupostavení. Do této akce byly zapojeny i okolní české osady. A skladatel povídal o daleké zemi, po které se všem stýs-kalo. Večer končil. Chlazené pivečko, viržinko, partička karetní hry „darda“. A pokud Dvořák neprohrával, vracel se za rodinou výsostně spo-kojen. Blížil se konec prázdnin a návrat do New Yorku. Ještě bylo třeba splnit slib – dirigovat na tzv. Českém dnu Světové výstavy v Chicagu pře-devším vlastní skladby. O účast přišla poprosit delegace českých krajanů. Dvořák rád vyhověl a byl potěšen a dojat upřímnými ovacemi. Po návratu do Spiellville zbývalo už jen čtrnáct dnů prázdnin. Ještě se všichni jeli podívat k Niagar-ským vodopádům. Josef Jan Kovařík vzpomínal:

„Když Mistr spatřil ten div světa, postál dobrých pět minut bez jediného slova, upřeně prohlížel ty spousty vod, až konečně promluvil: Kakra, to bude symfonie v h moll.“ Svoji „Desátou“ už nenapsal, ale slavný violoncellový koncert h moll ano.

16. září se Dvořákovi i s Kovaříkem vrátili do New Yorku. Začal druhý školní rok na konzervatoři. A šest dětí? Loučení s nimi se nekonalo. Zůstaly s rodiči až do příštích prázdnin. A to už Antonínu Dvořákovi návštěvu domova nikdo nesměl rozmlouvat.

– Milada Kučerová, emeritní profesorka

Sborové shromáždění vybralo nového pastora

Milí sborovníci, pokud jste se zúčastnili sborového shromáždění v neděli 27. 2. 2022, víte, že v našem sboru proběhla volba nového pastora. Farářka Renata Firlová vede naše sborové aktivity a pronáší kázání na nedělních bohoslužbách již více než rok, avšak donedávna to bylo pouze v roli admini-strátora sboru. S potěšením musím konstatovat, že dne 27. února byla zvolena za pastora našeho sboru na následujících 10 let. Mám naději a zároveň jí přejí, aby svého rozhodnutí kandidovat ve volbách a přijmout roli pastora v našem sboru v budoucnu nikdy nelitovala. Jako kdekoli jinde se v její službě určitě budou střídát období radostná s obdobími těžkými a složitými. Věřím, že oporu bude vždy hledat u Pána, a také věřím, že jí budou pomoci i někteří členové našeho sboru.

Čeká nás milá událost, kterou je slavnostní akt instalace pastora. Termín je již znám.

Instalace se bude konat v neděli 8. května 2022

v rámci bohoslužby, tedy v 8.30 h.

Srdečně zveme naše sborovníky na tuto slavnostní bohoslužbu.

– Přeji vám požehnané dny, Luboš Rajdus, kurátor sboru

Rozhovor se sbormistryní a váženou členkou bludovického farního sboru Dagmar Heroutovou

Paní Dagmar Heroutová je dlouholetou členkou farního sboru v Havířově Bludovicích. Vedla několik let ženský pěvecký sbor a je pravidelnou účastnicí bohoslužeb, biblických hodin a setkání Podaná ruka. Nezapomenutelné jsou adventní koncerty pěveckého souboru Šárka, které se pravidelně konají na mnoha místech Slezska a které vznikají pod její taktovkou. 9. ledna 2022 oslavila významné životní jubileum 80 let, ke kterému jí srdečně blahopřejeme.

1. Vážená sestro Heroutová, hudba se stala celoživotní náplní Vašeho pracovního i osobního života. Přiblížte našim čtenářům, kdy Vás hudba natolik okouzila, že jste se jí zcela oddala? Jakou hudbu posloucháte nejraději a nejčastěji?

Kdysi jsem četla, že bez hudby se dá žít, ale mnohem hůř. Oč jsou ochuzeni ti, kterým nebyl dán sluch. Pro mě je hudba lékem pro moji duši. Od malička jsem poslouchala hudbu z rádia. Doma jsme s maminkou hodně zpívaly a babička mě učila písně, kterým jsem v dospělosti objevila v našem evangelickém kancionálu (*Ojcowski dom, Phyniesz, Olzo, po dolinie*). Hudební výchova byla mým nejoblíbenějším předmětem. Zpívala jsem ve školním sboru, navštěvovala jsem hudební školu v Třinci, kde mě na klavír učila tehdy ještě svobodná Danuta Farna. Žel, nepatřila jsem k žákům, kteří u klavíru pilně cvičili, raději jsem si vymýšlela různé melodie. Těšila jsem se na výchovné koncerty a vadilo mi, když někdo rušil. Po maturitě jsem začala studovat na pedagogickém institutu (kombinace: ruský jazyk – zeměpis – hudební výchova). Učila jsem 39 let a vždy k tomu patřil sborový zpěv.

Jakou hudbu poslouchám nejraději? Kvalitní: ať už jde o klasickou, která je základem kultury každého posluchače, nebo lidové písně, šansony, blues. Záleží na tom, jak se zrovna cítím. Kdybych měla vybrat operu, která mě hluboce oslovila, byla by to „Její pastorkyňa“ a koncertní skladby „Taras Bulba“ a „Sinfonietta“ od Leoše Janáčka. Mou srdeční záležitostí je kantáta „Otvírání studánek“ od Bohuslava Martinů.

2. Téměř dvě desetiletí jste sbormistryní ženského pěveckého souboru Šárka. Popište Vaši práci v tomto souboru, co všechno obnáší?

Po celou dobu mé kantorské práce jsem vedla školní sbor. Už koncem prázdnin jsem nacvičovala krátký program pro uvítání nových prvňáčků. V minulosti organizovalo Okresní kulturní středisko soutěže školních sborů a na jedné z nich jsem se seznámila s paní Blaženou Trnkovou a jejím manželem Františkem Trnkou, který se věnoval i skladbám pro děti a mládež. Doprovázel sbor na klavír a byl oporou a rádcem nejen své ženě Blaženě, ale i druhým sbormistrům. Když jsem v důchodu učila na ZŠ v Těrlicku (2003–2004), seznámila jsem se se sborem Šárka, který tehdy vedly jeho zakladatelky Anna Šíková a Dagmar Zineckerová. U příležitosti 30. výročí sboru jsem byla pozvána na posezení a byla mi nabídnuta spolupráce s tímto souborem. Dagmar Zineckerová se přestěhovala na Bečvu a já jsem začala spolupracovat s Annou Šíkovou. 16. června 2008 zakladatelka sboru Anna Šíková zemřela. Od té doby jsem táhla káru s Šárkou sama. Nesmím zapomenout na Jaroslava Holeše, skvělého kytaristku, dobrého partáka, bez jehož hudebního doprovodu si nedokážeme představit naše vystoupení. Letos je tomu 51 let od založení sboru Šárka, přičemž 18 let jsem byla jeho sbormistryní. Je to náročná činnost, kterou je třeba dělat s pokorou a láskou.

3. Bludovický sbor je nesmírně vděčný za Vaši službu ve farním pěveckém sboru. Jistě to vyžadovalo značné úsilí vést dva pěvecké sbory současně. V čem byla tato práce jiná? Jak jste v těch letech skloubila práci v obou souborech?

V roce 2004 v rámci adventního koncertu sboru Šárka v Bludovicích jsem náhodou vstoupila do farního sálu, kde se právě konala pod vedením pana pastora Suchanka zkouška pěveckého sboru. Pastor mi nabídl, abych si s nimi zazpívala. „Do kterého hlasu?“ zeptala jsem se. „Do druhého,“ zazněla jeho odpověď. Od té doby jsem se stala součástí pě-

veckého sboru. Časem mě bratr pastor pověřil nacvičováním písní a posléze dirigováním souboru v rámci bohoslužeb. Musím dodat, že bylo velmi náročné vést dva pěvecké soubory. Práce s každým z nich se lišila. Na zpěvačky ze Šárky jsem byla náročná, a pokud něco nešlo, dokonce jsem je i pokárala, a to zejména při nácviku, když se mezi sebou bavily. Farní sbor byl zcela odlišný: nejen věkem, ale i způsobem nácviku. Písně jsem silně prožívala: často jsem zpěvačkám četla text, který mě dojímal. Vždyť duchovní píseň je zpívaná modlitba a patří k ní pokora a láska k bližnímu. 9. ledna 2014 jsme společně s členkami sboru dospěly k závěru, že z důvodu vysokého věku, nízkého počtu členek a zhoršené kvality zpěvu naši pěveckou činnost v rámci bohoslužeb ukončíme. Dohodly jsme se, že se budeme každý první čtvrtek na fáře společně setkávat, kde si prožijeme chvíle vzájemného porozumění a sdílení. K těmto setkáním patřil i zpěv písní, které dříve tvořily náš repertoár na bohoslužbách. Těchto setkání se účastnil i pastor Kazimierz Suchanek a vikář David Pasz. První společné setkání se konalo již 30. ledna 2014 u paní Valerie Farné. Tehdy se nás sešlo 12 a bylo nám spolu blaze. 18. června 2019 odešel na věčnost pastor Kazimierz Suchanek, člověk vzácný, laskavý, hluboce věřící a citlivý. Kdysi mi věnoval sbírku fotografií s názvem *Blízcí mému srdci*. V Českém Těšíně jsem dokonce navštívila jeho výstavu fotografií, které zachycují každodenní život obyčejných lidí. Fotografie jsou plné laskavosti, pokory a nechybí jim ani humor. Pastor pro mě byl duchovním otcem, který mě uvedl na cestu víry.

4. Čemu se věnujete ve svém volném čase? Prozradte našim čtenářům něco z Vašeho rodinného života.

Můj volný čas je naplněn každodenními a všedními povinnostmi, setkáním s přáteli, návštěvou koncertů a operních představení v Divadle Antonína Dvořáka, četbou, které jsem podlehla již v útlém dětství. Miluji procházky v přírodě, dnes už sice na kratší dobu, neboť *nohy nechtějí poslouchat*. Jsem matkou dvou synů: Jiří je hudebník a Jan se stal lékařem. Mám čtyři pravnoučata: nejstaršímu Jáchymovi je 19 let, nejmladší Aničce je rok.

5. Jak budete trávit letošní Velikonoce? Co byste popřála našim sborovníkům a dalším lidem v této nelehké době?

Velikonoce jsou vyvrcholením a smyslem pochopení Ježíšova poslání na tomto světě. Žijeme společně ve jménu *Naděje, Víry a Lásky* k bližnímu, obzvláště v této těžké době, kdy na Ukrajině zuří válka, která ničí lidské životy, přináší nevinné oběti a zanechává za sebou pustotu. Neskutečné se stává tvrdou realitou. *Miluj bližního svého jako sebe samého*.

– Děkuji za rozhovor, Pavlína Volná

**Niechaj radość Wielkanocy rozjaśni wszelką ciemność świata.
Błogosławionych Świąt Wielkanocnych wypełnionych
obecnością Pana Jezusa Chrystusa.**

*„Wtedy anioł odezwał się i rzekł do niewiast: Wy się nie bójcie;
wiem bowiem, że szukacie Jezusa ukrzyżowanego.
Nie ma go tu, bo wstał z martwych, jak powiedział.”
(Mt 28,5-6)*

Życzy ks. Renata Firlova oraz prezbiterstwo zboru

**Přejeme velikonoční svátky naplněné úžasem nad Boží mocí,
láskou a pevnou vírou, že zlo nezvítězí,
protože o vítězi už je dávno rozhodnuto!**

*„Chvála bud' Bohu, který nám dává vítězství
skrze našeho Pána Ježíše Krista.”
(1K 15,57)*

Za presbyterstvo sboru farářka Renata Firlová

O projektu Podaná ruka

V úvodu mého vyprávění o vzniku společenství *Podaná ruka* uvádím pěkné a poučné motto: „Nikdy nelituj ani jednoho dne svého Života. Dobré dny ti přinesou Radost. Špatné dny Ponaučení. Smutné dny Sílu. A ty nejlepší dny krásné Vzpomínky.“

Když jsem začala psát paměti o vzniku společenství *Podaná ruka*, přidržovala jsem se posledního doporučení – krásných vzpomínek. *Podaná ruka* je příhodný název, který vystihuje nabídnutou pomoc těm lidem, kteří potřebují zahnat samotu, zapomenout alespoň chvilku na své trampoty při setkání s přáteli, kterým lze důvěřovat. *Podaná ruka* vystihuje nataženou pravici směrem k jakkoli negativně zasaženému člověku, ale také k těm, kteří dovedou rozdávat kolem sebe dobrou náladu a úsměv. Jistě se ptáte, jak to celé vzniklo? To bylo tak: do krásného bludovického kostela chodím již třináct let. Poslal mě tam sám Bůh, když jsem prožívala docela nepříznivé životní období. Velmi se mi tam zalíbilo a zjistila jsem, jak velmi působivá a účinná je modlitba. Tam jsem poznala Boží působení na lidského nešťastníka. Když jsem se několik let pravidelně docházky rozkoukávala kolem sebe a vstřebávala Boží atmosféru, začala ve mně dozrávat touha reálně vykonávat něco pro druhé sestry a bratry v Kristu. Myslela jsem přitom na dvojí přikázání lásky, kde je napsáno, že máme milovat bližního svého jako sebe samého. V kostele byla často řeč o setkávání mládeže a dětí. Řekla jsem si, proč by se nemohli pravidelně setkávat také dospělí starší lidé? Nabízely se mi otázky, čím a jak tato setkání obohatit, aby to bylo pro všechny přínosné? Na-

padlo mě, že bychom program mohli naplnit sdílením životních zážitků, zpěvem, čtením na pokračování, Božím slovem, a také nějakou jednoduchou výrobou dekorativních věcí z přírodního materiálu. Nakonec jsem se rozhodla zajít za našim váženým panem pastorem Vladislavem Volným a vše jsem mu řekla. Musím dodat, že jsem „pochodila“ dobře – bylo to správné rozhodnutí. Líbilo se mu to. Také mi pomohl vymyslet název rodičího se společenství, za což mu velmi děkuji. První setkání se uskutečnilo v březnu 2017, tedy přesně před 5 lety. Účastní se jej samé ženy. Z počátku bylo malinko jiné složení členek, avšak postupem času se to zredukovalo na stálíce, které jsou dodnes aktivní. Podle mě je škoda, že mezi nás nechodí žádní muži, myslím, že by to s nimi bylo zajímavější. Moc rádi bychom mezi sebou přivítaly nějaké nové účastníky, a to v zájmu zachování existence tohoto klubu do budoucna. Naše současné členky (8), včetně mě, tvoří věkový průměr 65+ a bude hůř, dokud se nenajde pár lidí, kteří by tento průměr snížili. Bylo by jistě škoda, kdyby tento krásný a zábavný projekt jednou skončil, a to jen proto, že nebude mít pokračovatele. Scházíme se každé první úterý v měsíci od 14 do 16 h. Organizaci zajišťuji já, biblické poselství zvěstuje pastor Renata Firlová. Nyní nastíním náš program: 1. zahájení-přivítání, 2. zvěst Božího slova, 3. připomenutí významných dnů s krátkým výkladem, 4. zájmová činnost se vzájemným sdílením, 5. zpěv za doprovodu klavíru, nebo bez něj, 6. závěr a rozloučení, modlitba. V průběhu setkání je zajištěno malé občerstvení. Tímto jsem vám chtěla, milí čtenáři, přiblížit činnost a význam klubu *Podaná ruka*. Byla bych skutečně moc ráda, kdybyste přišli mezi nás, případně se stali našimi aktivními přáteli. Srdečně se na vás těšíme.

– Ludmila Gvožd'ová, aktérka klubu „Podaná ruka“

Velikonoční prozření

„A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael.“ (Lk 24,21)

U dálosti Velikonoc jsou plné různých emocí: strachu, radosti, zděšení, překvapení, zklamání, naděje. Něco z toho prožívali také dva pocestní, o kterých se zmiňuje evangelista Lukáš. Ve svém životě se pravděpodobně setkali s Kristem: s jeho mocí, velikostí, čistotou, svatostí. Uvěřili mu, následovali jej, patřili k té širší skupině jeho učedníků. Vkládali do Ježíše velké naděje! Možná je fascinoval již od chvíle, co se s ním setkali. Čím více jej poznávali, tím větší jistotu a naděje v něm nacházeli. Vše, co s ním prožili, bylo tak skutečné, tak silné, vůbec neměli důvod o něm pochybovat. A pak přišel zlom. Tehdy, když byl jejich Pán vydán do rukou nepřátel, byl zatčen a nakonec ukřižován, jejich naděje a víra byla ukřižována společně s ním. Jejich cesta z Jeruzaléma do Emaus byla

plná bolesti a smutku. Všechny naděje spojené s Ježíšem splaskly jako mýdlová bublina. Jejich návrat z Jeruzaléma domů byl návratem plným otázek. Otázek, kdy nepřichází žádná odpověď. Jen samé otázky. Jejich bolest a smutek je vedou do samoty. Vzdalují se od lidí. Opouštějí kruh učedníků, aby byli se svou bolestí a zklamáním sami. Asi jim rozumíme. Smutek nás vzdaluje od lidí. Ale tento příběh není jen příběhem bolesti a zklamání. Je příběhem o Potěšiteli všech smutných a bolavých duší. Ano, Ježíš se k nim přidává na jejich cestě. Ježíš vyhledal uplakanou Marii u hrobu, aby ji potěšil. Ježíš se ukázal Petrovi, který jej třikrát zapřel, aby jej povzbudil. Ježíš se postavil před Tomáše, který se zmítal v pochybnostech, aby jej ujistil o své moci. Byl to Ježíš, který vyhledal tyto dva muže, aby se dotkl jejich bolavého srdce. Bolest a smutek, které nás od lidí často vzdalují, Ježíše naopak přitahují k nám. Díky tomu se tento příběh smutných a nešťastných lidí mění na příběh, v němž zahořelo srdce. Poznali, že mají proč žít! Kristus je přece blízko těm, kdo jsou zkroušeného srdce! Přidal se k těmto dvěma mužům a ptal se jich na jejich zármutek. Proč se Ježíš ptá? Neví, co prožívají? Dal jim příležitost vylít si svoje srdce. Toto je Ježíšův přístup k člověku. Pro nás to může být výzva učit se od Ježíše, jak přistupovat k lidem, kteří mají zraněné srdce. Nechat jim prostor, aby si vylili svůj žal. Oba muži si vylévali své srdce před tímto pocestným. A Ježíš jim nabízí své uši k naslouchání. Čím léčí Ježíš tyto muže? Obrací pozornost na Písmo. Má pro ně nejen své ucho, ale i své slovo. Podává jim toto slovo tak, aby v něm uviděli sebe, aby pochopili, že to, co se stalo, bylo i pro jejich záchranu, Bůh totiž zahrnul do svého díla spasení i je. To, v čem muži viděli zlo, Bůh obrátil v nejlepší dobro – zachránil hříšníka!

*Ve chvíli našeho zármutku má pro nás Bůh nejen své ucho, ale i své slovo.
Slovo života, slovo spasení, slovo moci.*

Učedníci, putující domů, do Emaus, se najednou ocitají na rozcestí. Jsou blízko svého domu, ale zdá se, že Ježíš má v úmyslu jít opačným směrem. Jak tomu máme rozumět? Pán Ježíš se totiž nikomu nevnučuje. Nevchází násilím, ale dává nám příležitost k tomu, abychom jej pozvali dál. Je rozhodnutý jít dál, pokud toto pozvání nepřijde. Oba muži však svůj dům pro pocestného otevrou. Nabídnou mu svoji pohostinnost. Nechtějí, aby šel dál v ústretu noci. Jejich prosba je pro nás velkou výzvou: *Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru a den se schyluje.* Kéž je to prosba upřímná, kterou vysíláme k Bohu každého dne! Pane, zůstaň se mnou. Zůstaň s námi i v této nelehké době. Co udělal Ježíš!? Vešel dál a zůstal! Ne kvůli sobě, kvůli strachu z noci, zůstal kvůli nim. Tito dva ani netuší, že když Ježíš vyslyší jejich prosbu a vejde pod jejich střechu, se všechno radikálně změní.

Na závěr čteme o tom, že se jim otevřely oči. To může mít pro nás dvojí význam. Muži poznali Ježíše až na konci dne, na konci své cesty. On však s nimi krácel již od začátku jejich cesty. Oni jej však nepoznali. Někdy si v životě klademe otázku: *Kde jsi byl, Pane, když jsem byl naplněn smutkem a beznadějí? Kde jsi byl?* Boží odpověď zní: *Celý čas jsem byl s tebou!* Druhý význam tkví v tom, že Ježíše poznávají při lámání chleba. Tato situace nás odkazuje na Večeři Páně – na svátost, která nám připomíná smrt a umučení Ježíše Krista, jeho vydání na smrt kvůli nám. Nic nám nenapoví více – kříž zvěstuje Ježíšovu nesmírnou milost a lásku vůči nám. V příběhu se Ježíš náhle ztratil mužům z očí. Co se stane? Co bude následovat? Muži se vracejí tam, odkud odešli – do Jeruzaléma. Jejich srdce hoří radostí a s touto radostí se chtějí podělit s ostatními. Prožili, jak se k nim Ježíš přiblížil v jejich beznaději a naslouchal jim. Jeho slovo rozehnalo všechny mraky, které ve svém srdci měli. Díky tomu, že je navštívil v jejich domě a že jej poznali, mají pro co žít, mají o čem vyprávět.

– Renata Firlová, pastor sboru

Łzy Wielkanocne

Tak bardzo chciałbym, chciałbym wiwatować, wykrzykiwać radość Wielkanocy! Jak pięknie byłoby świętować znowu pokój Boży, życie bez śmierci. „Tryumf śmierci został przewycięzony, pokonany” – ale nie w tym roku, tak mi się wydaje. Wielkanoc jest świętem męczenników, świętem łez. Bez tych łez, radość

byłaby fałszywa. Jak wiele łez zostało wylanych w minionych dniach. I jak wiele wylanych zostanie przez następne dni. Mogłoby się komuś wydawać, że Bóg, na tej ziemi nie dotarł dalej, niż tylko na Golgotę. Tylko, dokąd się doczołgał, krzyż zatarasował mu drogę?

Boża droga, na tej ziemi kończy się śmiercią. Miłość Boża została przygwożdżona do drewna. Czy ona, już tam osiągnęła cały pełny wymiar, jej bezmiar, o którym marzymy? Bezmiar, który teraz mogą zahamować zardzewiały gwoździe? Męczennicy i łzy naszych dni są odwrotną stroną wszystkich tych pięknych słów o bezpieczeństwie, których tak chętnie słuchamy: Wewnętrzne bezpieczeństwo i zewnętrzne bezpieczeństwo. Tak, my potrzebujemy bezpieczeństwa. Bez minimum bezpieczeństwa, życie jest jedynie walką ze śmiercią, od początku aż do końca. Czy Bóg, za mało troszczy się o nasze bezpieczeństwo? Czy On za mało troszczył się o bezpieczeństwo swojego Syna? A nasi siostry

i bracia na Ukrainie? Jednak – i to dzisiaj świętujemy, jest to bez żadnej wątpliwości prawda: Grób nie jest końcem. Grób nie jest beznadziejną drogą w ciemną noc – tak, jak krzyż nie jest znakiem przemocy, lecz znakiem zaufania, wierności, znakiem ofiarowanej wspólnoty: „Patrz, oto matka twoja – patrz, oto syn twój.” Grób oddał ciała, grób stał się pusty. Umarli zniknęli. Wszyscy. Na zawsze. Na ten grób, który jest pusty, patrzymy. On jest znakiem bezpieczeństwa Bożego dla nas: Bóg nie traktuje nas, tak, jakbyśmy na to zasłużyli, lecz tak, jak tego potrzebujemy: Ja, twój wybawca, nie umarłem! Ja, twój stwórca, uczynię cię nowym człowiekiem. Ja, ten miłosierny, jestem dla wszystkich Bogiem ratującym. Kto, na ziemi wpada do grobu:, jeśli jest to grób rozpacz, czy grób błota, czy wody, – on wpada na moją stronę, ja już tam jestem – i ja wyciągnę cię stamtąd, z twojego grobu. Maria Matka i Maria przyjaciółka, przygotowały maści, olejki i chusty, by namaścić tego, którego kochała ich dusza. Tego, za którego wylewały łzy. Być może nasza ziemia potrzebuje jeszcze więcej łez, by obudzić w sercach miłość, by już żadna droga nie kończyła się na Golgocie, lecz w grobie – w grobie, który nagle jest pusty, który nie może zatrzymać żadnego zmarłego, ponieważ wszystkie groby objęła miłość Wiecznego. Pozwól Bogu odsunąć kamień z twojego serca, który trzyma cię, jak na uwięzi w twoich przyzwyczajeniach. Pozwól Bogu, aby w twoim sercu płynęły łzy Boga i aby miłość na świecie stała się większa. Amen.

– ks. Ch. Wrembek (fragment kazania)

Jarní brigády v okolí kostela

Milí členové našeho bludovického sboru, jak jste jistě zaznamenali, pomalu a jistě se nám zimní období překlápilo do období jarního. Příroda se začíná probouzet a zcela jistě jste již viděli kvést i první jarní květiny. To je impulzem i pro ty, kterým leží na srdci vzhled našeho nejbližšího okolí, tedy kostela a farních budov. Není to ale pouze otázka vzhledu. Jelikož v bytě farní budovy (nad kanceláří) dojde ke změně nájemníků, bude to vyžadovat i opravy a úpravy v prostorách zahrady, která je pronajímána současně s tímto bytem. Možná jste si již všimli, že v nedávné době na zahradě zmizely téměř všechny ovocné stromy. Je to z důvodu bezpečnosti, neboť prostory budou v brzké době pronajaty paní Veřtat, která vede dětskou skupinku s výukou anglického jazyka. Dalším úkolem pro nás

bude ještě výměna starého dřevěného oplocení zahrady za pletivo stejné, jako je nyní ze strany hlavní silnice. Ve dnech 25. – 26. března došlo k realizaci výměny plotu. Na práci se podíleli: Luboš Rajdus, Artur Grudzinski, Roman Kubiczek, Ondřej Rajdus, Pavel Rajdus, Bohuslav Kubiczek, Boleslav Firla, Renata Firlová a členové dorostu. Také nás čeká prořezání lísek v zahradě na opačné straně farní budovy. Lísky svou výškou zasahují do elektrického vedení, je tedy nutné provést radikální prořez. Čeká nás ale také práce v kostele.

Toto ale nejsou zdaleka všechny práce, které by bylo potřeba udělat. Jsem si téměř jistý, že každého z vás upoutává něco, co by vyžadovalo nějakou opravu či úpravu. Majetek sboru je poměrně rozsáhlý, a to s sebou nese i povinnost pečovat o něj. Ze strany presbyterstva budeme tedy rádi, pokud najdeme ochotné pomocníky i z řad členů sboru. Sami na všechno nestačíme. Jsem nesmírně vděčný našemu presbyteru Arturovi Grudzinskému nejen za jeho

organizování brigád, ale také za zajišťování potřebného materiálu. On je hlavním „motorem“ který posouvá potřebné práce k jejich realizování. Za to mu patří velký dík.

– Přeji vám všem požehnaný postní i jarní čas, Luboš Rajdus, kurátor sboru

HOSPIC Frýdek-Místek, p.o.

Hospic ve Frýdku-Místku je specializované zařízení poskytující paliativní péči zaměřenou zejména na úlevu od bolesti a jiných příznaků, které přináší vážná nevléčitelná postupující nemoc.

V Hospici klademe důraz na kvalitu života nemocného až do jeho posledních chvil. Současně doprovázíme i příbuzné nemocného, kteří hrají nezastupitelnou roli v péči o svého blízkého, přestože trpí s ním. Staráme se nejen o pacientovu fyzickou stránku, ale rovněž o tu psychickou – takový přístup obyčejně v nemocnicích chybí.

Náš tým tvoří lékaři, zdravotnický personál, sociální pracovníci, psycholog a duchovní. Filozofie hospice vyžaduje hluboce lidský a současně profesionální přístup všech, včetně dobrovolníků, kteří jsou pro mnohé pacienty s nedostatečným rodinným zázemím tím nejbližším člověkem v jeho posledních chvílích života.

Frýdecko-místecký Hospic nabízí kromě 27 hospicových lůžek a 24 přistýlek pro rodinné příslušníky i 17 lůžek pro zdravotně sociální a odlehčovací služby. Posláním odlehčovací služby je poskytnout podporu a pomoc pečujícím osobám se zajištěním dočasné péče o jejich blízkého v případě, kdy potřebují čas ke svému odpočinku. Zdravotně sociální služba pak zajišťuje péči lidem, kteří ji ze zdravotních důvodů vyžadují, ale jen po dobu, než jim bude zabezpečena v domácím prostředí nebo v pobytových zařízeních sociálních služeb.

Všem našim hospicovým pacientům i uživatelům odlehčovacích a zdravotně sociálních služeb se snažíme pobyt v našem zařízení co nejvíce zpříjemnit. Klub Duha má ve svém programu každodenní nabídku aktivního využití volného času – trénink paměti, muzikoterapii, kroužek stolních her, skupinové cvičení a mnoho dalších aktivit zahrnující filmová představení, koncerty, smažení vaječiny a bramborových placků, návštěvy canisterapeutky.

Hospic nabízí pomocnou ruku nemocným a jejich blízkým, neměl by být vnímán jako dům smutku, ale místem naděje.

– Monika Sikorová, vedoucí zdravotního úseku

webové stránky
www.hospicfm.cz

facebookové stránky
fb.com/hospicfm.cz

číslo účtu pro dary
43-5839930257/0100

Srdečná blahopřání

*„Hospodin tě povede neustále, bude tě sytit i v krajinách vyprahlých,
zdatnost dodá tvým kostem; budeš jako zahrada zavlažovaná,
jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí.“
Izajáš 58,11*

Významná životní jubilea slavily
paní Dagmar Heroutová,
dirigentka farního pěveckého sboru,
a **paní Jarmila Rajdusová,**
dlouholetá členka pěveckého sboru Laudate.

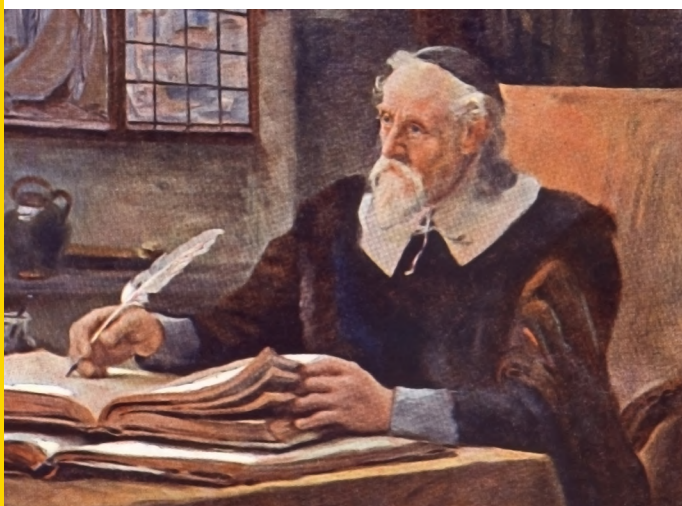
Milé jubilantky! Přejeme Vám, abyste ve svém životě měly důvod k radosti, abyste měly důvod milovat, abyste měly sílu nevzdávat se, abyste měly víru a kolem sebe pár dobrých lidí. Kéž Vám Bůh žehná hojností pokoje a radostí!

Renata Firlová, pastor sboru

Narozeniny „učitele národů“ Jana Amose Komenského

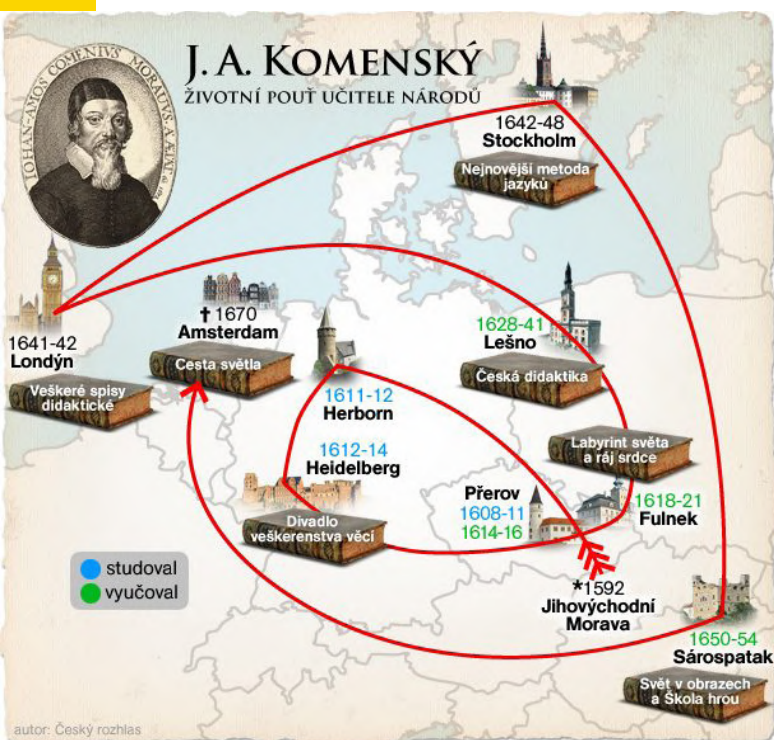
28. března 2022 jsme si připomněli 430 let od narození jedné z nejvýznamnějších osobností českých dějin Jana Amose Komenského. Tento vlivný barokní filozof a pedagog byl zároveň posledním biskupem Jednoty bratrské.

Komenský se narodil 28. března 1592 s rodinným příjmením Szeges, neboť jeho dědeček pocházel z Maďarska. Příjmení Komenský přijal po otci jako pseudonym podle vsi Komňa na Uherskobrodsku, odkud pocházeli jeho rodiče. Od dětství provázeli Komenského násilí a smrt. Jeho otec, významný člen protestantské Jednoty bratrské, zemřel při morové ráně, když bylo Janovi 12 let, krátce po něm podlehl nemoci také jeho matka a dvě sestry. Dále se o něho starala teta ve městě Strážnici, ovšem již během následujícího roku musel město opustit, když povstalecké vojsko Štěpána Bočkaje Strážnici vypálilo.

Biblické jméno Amos přijal Komenský při výcviku na kněze po absolvování latinské školy v Přerově. Knězem se pak stal až po návratu ze studií na univerzitách v Německu a Nizozemsku a v roce 1616 se usadil ve městě Fulnek na hranicích Moravy a Slezska, kde vyučoval na místní bratrské škole. Zde se také poprvé oženil.

Mor a válka se však do Komenského života brzy vrátily. V roce 1618 vtrhla na Pražský hrad skupina protestant-

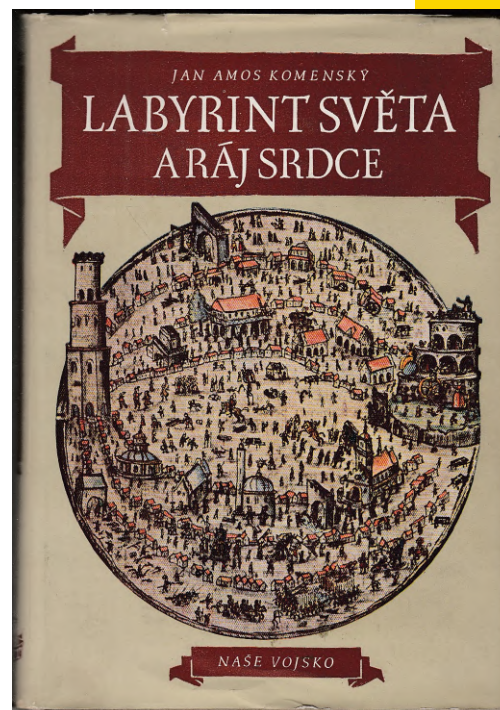

ských šlechticů na protest proti porušování Rudolfova majestátu, slibující českým protestantům základní svobody, katolickou habsburskou nadvládou. Došlo k šarvátce, při níž byli dva zástupci monarchie a jejich písař vyhozeni z oken hradu. Takzvané Stavovské povstání se časem rozhořelo ve zničující třicetiletou válku. Po porážce stavovské armády v roce 1620 v bitvě na Bílé hoře začali být protestanté tvrdě pronásledováni a na Komenského byl vydán zatykač. Utíkal před válkou i vězením a skrýval se na různých místech na Moravě. Při morové epidemii v roce 1622 zemřela jeho první žena i jeho dvě děti. Právě v tomto období hlubokého zármutku začal psát své nejznámější dílo *Labyrint světa a ráj srdce*.

V roce 1627 dal Ferdinand II. Habsburský, odhodlaný po

vítězství ve třicetileté válce, českým protestantům ultimátum – buď své majetky rozprodají a zemi opustí nebo přestoupí na katolickou víru. V tomto roce se příběhy Jana Amose Komenského a pohnutých českých dějin rozcházejí. Komenský nejprve emigroval do polského Lešna, kde se začal více věnovat pedagogice a kde se v roce 1632 stal biskupem Jednoty bratrské. Jeho přístup k učení „škola hrou“, který kodifikoval mimo jiné v dílech *Orbis Pictus* a *Brána jazyků otevřená*, byl ve své době revoluční.

Později působil také ve Švédsku, Anglii, Nizozemí či v Uhrách, kde reformoval místní školství a vydával knihy. Postupně se z něj stala významná osobnost, která ovlivňovala významné politiky své doby ve prospěch českých protestantů. Šťastného konce války se však Jan Amos Komenský nedožil. Po podpisu Vestfálského míru v roce 1648 většina nadějí na návrat do vlasti vyhasla. Komenský zemřel v roce 1670, ve věku 78 let v Amsterdamu.

Jan Amos Komenský byl hluboce věřící člověk. Byl to jeho vztah k Bohu, který mu dával touhu po něčem lepším, po dokonalém dobru, po věčné blaženosti a lidském štěstí. Byl přesvědčen, že toto dokonalé štěstí nalezne člověk jedině ve vztahu s Bohem. Komenský miloval český národ, a tak napsal Křašt – závěť Jednoty bratrské, ve které odkázal českému národu velké věci:

„Na tebe, národe český, zapomenout nemohu.“

Věřím Bohu, že po přejití vichřic hněvu, vláda věcí tvých se opět k tobě navrátí.“

Slavné citáty Jana Amose Komenského:

1. Jediným učitelem hodným toho jména jest ten, který vzbuzuje ducha svobodného přemýšlení a vyvinuje cit osobní odpovědnosti.
2. Komukoli prospěti můžeš, prospívej rád, možno-li celému světu.
Sloužiti a prospívati je vlastnost povah vznešených.
3. Všichni na jednom jevišti velikého světa stojíme, a cokoliv se tu koná, všech se týče.
4. Není dobré zoufat si nad pokrokem.
5. Pochlebování je falešný peníz, který udržuje v oběhu jen naši marnivost.
6. S pomocí knih se mnozí stávají učenými i mimo školy. Bez knih nebývá učený nikdo ani ve škole.
7. Všeliké kvaletování toliko pro hovada dobré jest.
8. Cílem vzdělání a moudrosti je, aby člověk viděl před sebou jasnou cestu života, po ní opatrně vykračoval, pamatoval na minulost, znal přítomnost a předvídal budoucnost.
9. Majetek jistou starostí, hodností prázdným dýmem, rozkoše sladkým jedem, osidly našeho zla.
Dokud to lidé nechápou, honí se za stíny bez věcí, a rozplývají se oddáni svým nicotnostem sami v nic.
10. Nemilovat knihy znamená nemilovat moudrost. Nemilovat moudrost však znamená stát se hlupákem.

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

JARO 2022

Jubilanté

85 let

Helena Balonová,
Havířov-Město

80 let

Dagmar Heroutová,
Havířov Podlesí

Pawełka Ciompová,
DS Helios Havířov

75 let

Jiřina Kosiecová,
Datyně

Aniela Mrozková,
Bludovice

70 let

Karel Fukala,
Havířov-Město

Ing. Roman Cimala,
Havířov-Město

Kristina Hupliková,
Datyně

Karel Rozbroj,
Datyně

Krystyna Kożuszniková,
Havířov-Město

60 let

Věslav Slonka,
Bludovice

Jarmila Rajdusová,
Bludovice

55 let

Karel Pieczka,
Bludovice

Svatby

Radek Kiswa a Martina Rajnochová
Marek Pasz a Dominika Klimecká

Křty

Edvard Kiswa

Radek Kiswa a Martina roz. Rajnochová

Sebastián Redai

Jolana Redaiová

Lucie Kiššová

Roman Kišš a Danuše Moskálová

Lucie Kraková

Vasil Kraka a Lucie Kiššová

Pohřby

František Chmiel,

77 let, Bludovice

Emilie Fukalová, roz. Jurczková,

91 let, Bludovice

Stanislav Navrátil,

90 let, Havířov

Ing. Emil Macura,

80 let, Bludovice

Jana Hrabcová, roz. Gabrielová,

73 let, Strážnice

Hildegarda Poláčková, roz. Miksová,

90 let, Šenov

Jana Kobierská, roz. Adamiková,

70 let, Bludovice

Ing. Oskar Chmiel,

83 let, Bludovice

Irena Močáryová, roz. Latochová,

81 let, Bludovice

Bludovický informátor - Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické augsburského vyznání

Adresa redakce: Selská 12, 736 01 Havířov

Redakce: Mgr. Pavlína Volná

Sazba a grafická úprava: Milan Maček